

Rolnummer : 7
Arrest nr. 7 van 20 december 1985

In zake : het beroep van 7 juni 1982 van de Ministerraad teneinde door de afdeling bevoegdheidsconflicten van de Raad van State te doen vaststellen dat de Franse Gemeenschapsraad zijn bevoegdheid heeft overschreden bij het aannemen van artikel 8 van het decreet van 8 september 1981 "tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van de lokale zenders" (fixant les conditions de reconnaissance des radios locales), beroep dat naar het Arbitragehof is verwezen met toepassing van artikel 110 van de wet van 28 juni 1983.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit :

de heren J. DELVA en E. GUTT, voorzitters,
de heren J. WATHELET, L.P. SUETENS, W. CALEWAERT, J. SAROT en L. DE GREVE,
rechters,
de heer H. VAN DER ZWALMEN, griffier,

zitting houdende onder voorzitterschap van voorzitter E. GUTT,

heeft het volgende arrest gewezen :

I. Onderwerp

Bij verzoekschrift van 7 juni 1982, gericht aan de afdeling bevoegdheidsconflicten van de Raad van State, vraagt de Ministerraad vast te stellen dat de Franse Gemeenschapsraad zijn bevoegdheid heeft overschreden door het aannemen van artikel 8 van het decreet van 8 september 1981 "tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van de lokale zenders" ("fixant les conditions de reconnaissance des radios locales"). Tevens verzoekt de Ministerraad de Raad van State te verklaren dat een conflict mogelijk is tussen dit decreet en de ter zake te "nemen" nationale wetgeving.

Overeenkomstig artikel 110 van de wet van 28 juni 1983 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof is deze zaak naar het Arbitragehof verwezen.

II. De rechtspleging

Het verzoekschrift is op 4 maart 1985 ter kennis gebracht van de in de artikelen 59, §1, en 113 van de organieke wet op het Arbitragehof genoemde overheden.

De griffier van het Hof heeft in het Belgisch Staatsblad van 6 maart 1985 een bericht betreffende dit verzoekschrift in het Nederlands, het Frans en het Duits laten bekendmaken.

Op 2 april 1985 heeft de Executieve van de Franse Gemeenschap een memorie ingediend.

Op 22 juli 1985 heeft de Ministerraad conclusies neergelegd ter griffie van het Hof.

Op 17 september 1985 heeft de Executieve van de Franse Gemeenschap conclusies neergelegd ter griffie van het Hof.

Bij beschikking van 28 maart 1985 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen verlengd tot 30 september 1985; bij beschikking van 25 september 1985 werd die termijn verlengd tot 31 maart 1986.

Bij beschikking van 11 juni 1985 heeft het Hof beslist dat de zaak in staat van wijzen was en de datum van de terechtzitting op 28 juni 1985 vastgesteld.

De partijen en hun raadslieden werden daarvan in kennis gesteld door de griffier van het Hof op 12 en 13 juni 1985.

Zijn ter terechtzitting van 28 juni 1985 verschenen :

- Meester P. VAN OMMESLAGHE, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;
- Meester J. PERLBERGER, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Executieve van de Franse Gemeenschap.

Op deze terechtzitting hebben de rechters WATHELET en SUETENS verslag uitgebracht, respectievelijk in het Frans en in het Nederlands.

Om de partijen in staat te stellen zich uit te spreken over de saisine van het Hof in het licht van artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zoals van toepassing op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift, en van de artikelen 110 en 1 van de wet van 28 juni 1983, werd de behandeling van de zaak in voortzetting vastgesteld op de openbare terechtzitting van 19 september 1985.

Op de terechtzitting van 19 september 1985 zijn verschenen :

- Meester P. VAN OMMESLAGHE en Meester Ph. GERARD, advocaten bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;
- Meester J. PERLBERGER, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Executieve van de Franse Gemeenschap.

Nadat Meester PERLBERGER had uiteengezet dat hij ertoe gebracht werd de samenstelling van het Hof, zoals die door de voorzitter in functie bij beschikking van 13 december 1984 was vastgesteld met toepassing van de artikelen 46, §1, 49 en 50 van de wet van 28 juni 1983 en gewijzigd bij beschikking van 14 mei 1985 tengevolge van de tijdelijke verhindering van rechter BLANCKAERT, aan te vechten en nadat Meester VAN OMMESLAGHE de wens had uitgesproken over dit tussengeskil schriftelijk te concluderen, heeft het Hof de zaak sine die verdaagd.

Bij beschikking van 30 september 1985 heeft de voorzitter in functie de zaak voorgelegd aan het Arbitragehof in voltallige zitting om kennis te nemen van het tussengeskil.

Op 4 oktober 1985 heeft de Executieve van de Franse Gemeenschap aanvullende conclusies

neergelegd ter griffie van het Hof.

Het Hof heeft de behandeling van het tussengeschild vastgesteld ter terechtzitting van 22 oktober 1985. De partijen en hun raadslieden werden hiervan door de griffie van het Hof op 3, 4 en 7 oktober 1985 in kennis gesteld.

Op de terechtzitting van 22 oktober 1985 zijn verschenen :

- Meester P. VAN OMMESLAGHE en Meester Ph. GERARD, advocaten bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;
- Meester J. PERLBERGER, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Executieve van de Franse Gemeenschap.

Op de terechtzitting van 22 oktober 1985 heeft Meester PERLBERGER tweede aanvullende conclusies neergelegd en heeft Meester VAN OMMESLAGHE conclusies neergelegd.

Bij arrest van 25 oktober 1985 heeft het Hof beslist dat zijn samenstelling zoals die was op de terechtzitting van 19 september 1985, beantwoordt aan de eisen van de wet.

Het arrest is overeenkomstig artikel 96 van de organieke wet op 29 en 31 oktober, en 4 november 1985 ter kennis gebracht.

Het Hof heeft de behandeling van de zaak ten gronde vastgesteld ter terechtzitting van 19 november 1985. De partijen en hun raadslieden werden hiervan door de griffier van het Hof op 30 oktober en 4 november 1985 in kennis gesteld.

Op de terechtzitting van 19 november 1985 zijn verschenen :

- Meester P. Van OMMESLAGHE en Meester Ph. GERARD, advocaten bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;
- Meester J. PERLBERGER en Meester V. DEWOLF, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Executieve van de Franse Gemeenschap.

Meester Van OMMESLAGHE, Meester PERLBERGER en Meester DEWOLF werden in hun pleidooien gehoord.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 52 en volgende van de wet van 28 juni 1983, betreffende het gebruik van de talen voor het Arbitragehof.

III. In rechte

1. Het aangevochten decreet is op 7 juli 1981 door de Raad van de Franse Gemeenschap aangenomen. Het is op 8 september 1981 door de Koning afgekondigd, en bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 21 oktober 1981. Het is op 31 oktober 1981 in werking getreden.

2. Het decreet bepaalt de erkenningsvoorwaarden van de lokale zenders. Artikel 2 kent de

Executieve van de Franse Gemeenschap de bevoegdheid toe om de vrije zenders te erkennen wanneer ze overeenkomstig het decreet en zijn uitvoeringsbesluiten worden opgericht. Die erkenning geschiedt na gemotiveerd advies van de Raad voor lokale zenders, waarvan de wijze van oprichting en de werking door de artikelen 3 en 4 van het decreet worden vastgesteld.

De artikelen 5 en 6 regelen de erkenningsprocedure en de erkenningsvoorwaarden.

Artikel 7 verleent de plaatselijke overheden de mogelijkheid om mede te werken aan de oprichting van lokale zenders of van wijkzenders via erkende culturele centra.

Artikel 8 - centraal in het debat - bepaalt :

"Volgende uitzendingen zijn verboden :

- a) de uitzendingen die de eerbied voor de wetten, de veiligheid van de Staat, de openbare orde of de goede zeden aantasten, of een belediging uitmaken jegens een vreemde staat;
- b) de uitzendingen van publicitaire en commerciële aard;
- c) de uitzendingen met verkiezingspropaganda".

Artikel 13 voorziet in de mogelijkheid tot schorsing of intrekking van de erkenning ingeval de bepalingen van het decreet niet in acht worden genomen.

3. De partijen in het geding zijn de Ministerraad, verzoekende partij, en de Executieve van de Franse Gemeenschap.

Wat de ontvankelijkheid betreft

4.A.1. In haar memorie betwist de Executieve van de Franse Gemeenschap de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het bij het Arbitragehof ingediende verzoekschrift.

Volgens de Executieve van de Franse Gemeenschap moet de ontvankelijkheid van het verzoekschrift beoordeeld worden op grond van de regel van rechtspleging die geldt bij het instellen van het beroep; "in de wet op het Arbitragehof wordt inderdaad geen enkele verandering ingevoerd inzake de bestaande rechtsplegingsregels, behoudens dan de bepaling in artikel 110 wat betreft de verwijzing van de zaken. Daarbij komt nog dat behoudens uitdrukkelijke vermelding van het tegendeel, de wetbepalingen inzake procedure nooit een retroactieve werking hebben".

De Executieve werpt op dat naar luid van artikel 36 van de bij koninklijk besluit van 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State "voor de afdeling bevoegdheidsconflicten dezelfde rechtspleging geldt als voor de afdeling administratie, behoudens de door de Koning aangebrachte aanpassingen". Bij koninklijk besluit van 22 augustus 1975 heeft de Koning een aantal procedureregels afgekondigd die specifiek zijn voor de afdeling bevoegdheidsconflicten. Hij heeft evenwel geen afwijking ingevoerd van de bepaling van artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948, krachtens hetwelk de termijn voor het indienen van een verzoekschrift op 60 dagen is vastgesteld vanaf de bekendmaking of de kennisgeving van de aangevochten handeling of de aangevochten verordening.

De Executieve van de Franse Gemeenschap komt tot de volgende conclusie :

- "1. Bij betwisting van een normatieve regel, is een termijn onontbeerlijk (...)
2. De termijn die van kracht was op het ogenblik dat het beroep werd ingesteld bedroeg 60 dagen vanaf de bekendmaking van het decreet in het Belgisch Staatsblad.
3. Geen enkele bepaling heeft een nieuwe termijn geopend; in bijkomende orde, werd zelfs de termijn van een jaar waarvan melding in artikel 2, §1, van de wet van 28 juni 1983 niet nageleefd".
2. De Ministerraad laat in hoofddorde gelden dat de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het verzoekschrift uitsluitend moet worden beoordeeld in het licht van de wet van 28 juni 1983, waarvan artikel 110, in afwijking van artikel 2, het Hof toelaat uitspraak te doen over wetten en decreten die kunnen zijn bekendgemaakt meer dan één jaar voor de verwijzing van de zaak.

"Geen enkele bepaling van de wet van 28 juni 1983 bepaalt dat Uw Hof moet oordelen over de ontvankelijkheid *ratione temporis* van de beroepen die aanhangig zijn gemaakt op verwijzing krachtens artikel 110, met inachtneming van andere wetsbepalingen of reglementaire beschikkingen dan die welke deze wet zelf voorschrijft".

Mocht het Hof besluiten dat de wet die van kracht is bij de indiening van het verzoekschrift moet worden toegepast ter beoordeling van de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het beroep, dan zou volgens de Ministerraad, daaruit evenwel niet voortvloeien dat het verzoekschrift binnen zestig dagen had moeten worden ingediend. Volgens de Ministerraad is het instellen van een beroep tot vernietiging van een wettelijke norm of van een norm met kracht van wet niet noodgedwongen onderworpen aan een termijn van beroep, zoals blijkt uit voorbeelden ontleend aan de rechtsvergelijking of aan het eerste ontwerp van wet op het Arbitragehof. De Ministerraad laat verder opmerken dat indien het ontwerp van wet weliswaar in een *saisine* zonder tijdslimiet ("te allen tijde") bij de afdeling bevoegdheidsconflicten had voorzien, het weglaten, in de loop van de behandeling, van de woorden "te allen tijde" bij gelegenheid van een andere tekstwijziging en zonder aanduiding van redenen, niet noodzakelijk behoeft te worden uitgelegd als een uiting van de wil van de wetgever om een termijn te stellen; de wetgever kon immers van oordeel geweest zijn dat het niet nuttig was de woorden "te allen tijde" te handhaven. De Koning, die door de wet gemachtigd werd om de rechtspleging voor deze afdeling te regelen, mocht dus niet, in strijd met de wil van de wetgever, een termijn voor het instellen van de vordering bepalen, en "uit de afwezigheid in het Koninklijk Besluit van 22 augustus 1975 van elke bepaling waarbij een dergelijke termijn wordt vastgesteld kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de termijn voor de beroepen tot vernietiging van de administratieve rechtshandelingen van toepassing zou zijn".

- 4.B. De ontvankelijkheid *ratione temporis* van het verzoekschrift moet worden beoordeeld in het licht van de wet die van kracht was bij de indiening van het verzoekschrift.

Op het tijdstip van het indienen van het verzoekschrift bepaalde artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State : "Voor de afdeling bevoegdheidsconflicten geldt dezelfde rechtspleging als voor de afdeling administratie. De Koning kan er aanpassingen in aanbrengen". Met toepassing van die bepaling heeft de Koning de rechtspleging voor de afdeling bevoegdheidsconflicten van de Raad van State vastgelegd bij koninklijk besluit van 22 augustus 1975.

Dit besluit bevat bepalingen van louter procedurele aard, zoals o.m. de saisine van de afdeling, de termijn voor het toezenden van de memories, het houden van de terechtzittingen. Het bevat geen bepaling die, voor de saisine van de afdeling op grond van artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een termijn stelt aan de inachtneming waarvan de ontvankelijkheid van het door de Ministerraad ingediende verzoekschrift onderworpen zou zijn.

De termijn van zestig dagen gesteld bij artikel 4, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot vaststelling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State is krachtens voormeld artikel 36 evenmin van toepassing op het verzoekschrift waarbij de Ministerraad zich tot de afdeling bevoegdheidsconflicten wendt. De "verjaringstermijn" van de tegen de handelingen en verordeningen van de bestuursoverheden ingestelde beroepen tot vernietiging kon geen betrekking hebben op de bij de afdeling bevoegdheidsconflicten ingediende verzoekschriften, vermits die afdeling niet bevoegd was om decreten die in conflict kwamen met de wet, te vernietigen.

Daaruit moet worden besloten dat, bij ontstentenis van een vervaltermijn, bij de afdeling bevoegdheidsconflicten van de Raad van State op 7 juni 1982 door de Ministerraad op regelmatige wijze een verzoekschrift is ingediend tot regeling van het conflict voortvloeiend uit artikel 8, b van het decreet van 8 september 1981, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 21 oktober 1981. Het Arbitragehof mag dus kennisnemen van dat conflict na verwijzing krachtens artikel 110 van de wet van 28 juni 1983.

Wat het onderwerp van het beroep betreft

5.A.1. In haar memorie laat de Executieve van de Franse Gemeenschap gelden dat het Arbitragehof geen uitspraak mag doen die verder reikt dan de oorspronkelijke vordering, en dan ook artikel 8 van het aangevochten decreet niet kan vernietigen. "Het Hof zou dan kunnen vaststellen, zoals dat aan de Raad van State werd gevraagd (...) dat artikel 8 van het decreet van 8 september 1981 de bevoegdheid van de Franse Gemeenschap te buiten gaat, en dat er een conflict kan bestaan tussen het decreet en een ter zake nog uit te vaardigen nationale wet".

2. Volgens de Ministerraad "is het in overeenstemming met de economie van de bepaling en met het doel van het mechanisme van de verwijzing, dat (het) Hof de bij de afdeling bevoegdheidsconflicten aangevochten wetten of decreten zou kunnen vernietigen met toepassing van de bevoegdheid bepaald in artikel 1 van de wet van 28 juni 1983".

"De verzoekende partij dient in dat geval het Hof wel formeel te vragen de bestreden wet of het bestreden decreet te vernietigen, maar niets belet haar zulks te vragen in de loop van het geding".

B. Het op 7 juni 1982 door de Eerste Minister ondertekende verzoekschrift beoogt, enerzijds, door de Raad van State te doen vaststellen dat de Raad van de Franse Gemeenschap zijn bevoegdheid overschreden heeft door het aannemen van artikel 8 van het decreet van 8 september 1981 "tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van de lokale zenders" en, anderzijds, te doen verklaren dat een conflict mogelijk is tussen dat decreet en de ter zake vast te stellen nationale wetgeving.

Dat verzoekschrift werd ingediend op grond van de artikelen 17 en 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd bij de wet van 9 augustus 1980.

Artikel 110 van de wet van 28 juni 1983 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof bepaalt dat de zaken betreffende conflicten tussen wet en decreet - waarmee alle conflicten beoogd worden, ongeacht of ze actueel of virtueel zijn, zoals in casu - (...) die bij de inwerkingtreding van deze wet aanhangig zijn (...) bij de afdeling bevoegdheidsconflicten van de Raad van State, naar het Arbitragehof worden verwezen. Het door de Eerste Minister ingediende verzoekschrift is dus bij het Arbitragehof aanhangig gemaakt met toepassing van die wetsbepaling, zonder dat een nieuw of een aanvullend verzoekschrift behoefde te worden ingediend.

Het Arbitragehof ontleent zijn bevoegdheid aan de wet van 28 juni 1983. Een zaak kan op twee manieren bij het Hof worden aanhangig gemaakt : hetzij door de Ministerraad of door een Gemeenschaps- of Gewestexecutieve - het Hof beschikt dan over een vernietigingsbevoegdheid (artikel 1 van de wet van 28 juni 1983) - hetzij door een rechtscollège - het Hof doet dan uitspraak bij wijze van prejudiciële beslissing (artikel 15 van de wet van 28 juni 1983). In de onderhavige zaak moet het Arbitragehof uitspraak doen op een verzoekschrift van de Ministerraad. Het Hof moet dus uitspraak doen op grond van artikel 1, §1, van de wet van 28 juni 1983 en beschikt over de bevoegdheid tot vernietiging.

Wat de gegrondheid van het beroep betreft

6.A.1. De Ministerraad laat gelden dat artikel 8, b van het decreet in strijd is met artikel 4, 6° van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat, in uitvoering van artikel 59bis, §2, 1° van de Grondwet, aan de Gemeenschappen de bevoegdheid toekent inzake de radio-omroep en de televisie, met uitzondering van het uitzenden van mededelingen van de nationale Regering en van handelsreclame. De verzoekende partij stelt : "De Raad van de Franse Gemeenschap is bevoegd om de voorwaarden voor de erkenning van de lokale zenders vast te stellen, maar mag daarbij niet wetgevend optreden inzake handelsreclame". Artikel 8, b van het decreet is dus aangetast door een overschrijding van bevoegdheid, en er kan een potentieel conflict rijzen tussen dat decreet en de wetgeving die het nationale Parlement ter zake kan vaststellen.

2. De Executieve van de Franse Gemeenschap houdt allereerst staande dat het decreet niet onverenigbaar is met de wet, aangezien bij het verbieden van reclame de belangen van de pers verdedigd worden, hetgeen juist het doel was dat de bijzondere wetgever nastreefde bij het toekennen aan de nationale wetgever van de bevoegdheid inzake het uitzenden van handelsreclame.

De Executieve steunt tevens op artikel 10 van de wet van 8 augustus 1980 en laat gelden dat artikel 8, b van het decreet, enerzijds, een middel is om zorg te dragen voor een doeltreffende uitoefening van de bevoegdheden van de Gemeenschappen in culturele aangelegenheden, gezien de culturele weerslag van de handelsreclame op de radio-omroep en, anderzijds, mede een van de middelen is "die moeten mogelijk maken dat bij de werking van de lokale zendstations die aanspraak willen maken op een erkenning alle doelstellingen verwezenlijkt zouden worden, als bedoeld in artikel 6, §1 en 6, §2, en waarvan niemand betwist dat die wel degelijk tot de bevoegdheid van de Raad van de Franse Gemeenschap behoren".

6.B.1. De bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake radio-omroep wordt bepaald bij artikel 4, 6° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, vastgesteld met toepassing van artikel 59bis, §2, 1° van de Grondwet. Naar luid van die bepaling zijn de Gemeenschapsraden bevoegd om de radio-omroep en de televisie te regelen met uitzondering van de uitzending van mededelingen van de nationale Regering alsmede handelsreclame.

De bijzondere wet van 8 augustus 1980 heeft dus het uitzenden van handelsreclame onttrokken aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen, waarmee de bijzondere wetgever uitdrukkelijk zijn wil heeft te kennen gegeven om deze aangelegenheid onder de aan de Staat voorbehouden bevoegdheden te brengen. Elke uitzondering moet eng worden geïnterpreteerd. Nochtans is het zo dat de beslissing om de invoering van handelsreclame al dan niet toe te laten de essentie zelf vormt van de bij artikel 4, 6° van de bijzondere wet nationaal gehouden bevoegdheid, ongeacht de wijze van radio-omroep.

Artikel 8, b van het decreet van 8 september 1981 van de Raad van de Franse Gemeenschap kan dus niet steunen op artikel 4, 6° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

2. Artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt "De decreten kunnen rechtsbepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Raden niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen onontbeerlijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid".

Op grond van die bepaling kunnen de Gemeenschappen een aangelegenheid regelen waarvoor de Staat in beginsel bevoegd is, hetzij krachtens een uitdrukkelijke erkenning door de wet, hetzij op grond van zijn residuaire bevoegdheid. De bijkomende bevoegdheid van de Gemeenschappen wordt evenwel op twee manieren beperkt. In de eerste plaats mag artikel 10 van de bijzondere wet niet uit de context gelicht worden van het stelsel van de bevoegdheidsverdeling. Te dien aanzien moet worden opgemerkt dat, enerzijds, de bijzondere wet ertoe strekt in beginsel een stelsel van exclusieve bevoegdheden in te stellen en dat, anderzijds, de bepaling van artikel 4, 6°, die bij wege van uitzondering een bevoegdheid nationaal houdt, zinvol moet blijven, zelfs al behoeft ze een enge interpretatie. Vervolgens vereist artikel 10 van de bijzondere wet een zeer nauwe band tussen de hoofdbevoegdheid en de bijkomende bevoegdheid - d.i. de maatstaf van het onontbeerlijke.

Door uitzendingen die het karakter van handelsreclame hebben te verbieden neemt het decreet de regels betreffende de verdeling der bevoegdheden niet in acht, zowel in zoverre het aan de door de bijzondere wetgever aan de Staat toegekende bevoegdheid grotendeels haar doeltreffendheid ontnemt, als in zoverre het fundamenteel afwijkt van het stelsel van in beginsel exclusieve bevoegdheden die de Grondwetgever en de bijzondere wetgever hebben ingesteld. Om verenigbaar te zijn met het stelsel van de exclusieve bevoegdheden is een beroep op artikel 10 van de bijzondere wet slechts toelaatbaar onder de dubbele voorwaarde dat de voorbehouden aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag op de voorbehouden aangelegenheid slechts marginaal is.

In casu behoort de beslissing om handelsreclame toe te laten of te verbieden tot de essentie zelf van de aan de nationale wetgever voorbehouden aangelegenheid, en behoeft ze een eenvormige regeling.

De gegrondheid van het beroep is door die enkele vaststellingen bewezen zonder dat men zich dient af te vragen of het verbod van uitzendingen met het karakter van handelsreclame onontbeerlijk was voor de uitoefening van de bevoegdheid van de Gemeenschap inzake radio-omroep.

Om die redenen,

Het Hof,

verklaart het op 7 juni 1982 door de Ministerraad bij de afdeling bevoegdheidsconflicten van de Raad van State ingediende beroep teneinde te doen vaststellen dat de Raad van de Franse

Gemeenschap de hem toegekende bevoegdheden heeft overschreden en te doen verklaren dat een conflict mogelijk is tussen decreet en wet, ontvankelijk;

verklaart voor recht :

het genoemde beroep is een beroep tot vernietiging krachtens de artikelen 110 en 1 van de organieke wet van 28 juni 1983 op het Arbitragehof.

en besluit :

artikel 8, b van het decreet van 8 september 1981 van de Franse Gemeenschapsraad "tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van de lokale zenders" (fixant les conditions de reconnaissance des radios locales), bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 21 oktober 1981, wordt vernietigd.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 55 van de wet van 28 juni 1983, op de openbare terechtzitting van 20 december 1985.

De griffier,
H. VAN DER ZWALMEN

De voorzitter,
E. GUTT